

دعای ۱۹۴ - مناجات خمس عشر مناجات ذاکرین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش فراگیر و مهربانی اش همیشگی است

إِلَهِي لَوْ لَا الْوَاجِبُ مِنْ قَبُولِ أَمْرِكَ لَنَزَّهْتُكَ مِنْ
ذِكْرِي إِيَّاكَ، عَلَيَّ أَنْ ذِكْرِي لَكَ بِقَدْرِي
لَا بِقَدْرِكَ، وَمَا عَسَى أَنْ يَبْلُغَ مِقْدَارِي
حَتَّى أُجْعَلَ أَحْمَلًا لِتَقْدِيرِكَ،

محبوبم! اگر پذیرش فرمان تو بر من واجب نبود، حتماً تو را
منزه از این می دانستم که نامت را به زبان بیاورم، زیرا یاد
کردن من از تو، در حد و اندازه من است، نه در شان و عظمت
تو. اما مگر قدر و جایگاه من چیست که شایسته تقدیس و
ستایش کردن از تو باشم؟!

وَ مِنْ أَعْظَمِ النِّعَمِ عَلَيْنَا جَرِيَانُ ذِكْرِكَ عَلَيَّ
الْسِّنَتَيْنَا، وَإِذْنُكَ لَنَا بِدُعَائِكَ وَتَنْزِيهِكَ وَ
تَسْبِيحِكَ،

وازبزرگ‌ترین نعمت‌هایی که به ما بخشیدی این است که نام و یاد تو بر زبان‌های ما جاری است، و اینکه اجازه داده‌ای تورا بخوانیم، و تورا به پاکی یاد کنیم و تسبیحت بگوییم.

إِلٰهِي فَالْهَمَّنَا ذِكْرَكَ فِي الْخَلَاءِ وَالْمَلَأِ^۲ وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَالْإِعْلَانِ وَالْإِسْرَارِ، وَفِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ،

پس ای محبوب من! یاد خود را در هر حالی به ما الهام کن؛ چه در خلوت، چه در میان مردم، چه در شب، چه در روز، چه آشکارا، چه در پنهان، چه در خوشی‌ها و چه در سختی‌ها.

وَأَنسِنَا بِالذِّكْرِ الْخَفِيِّ، وَاسْتَعْمَلْنَا بِالْعَمَلِ الزَّكِيِّ وَالسَّعْيِ الْمَرْضِيِّ، وَجَازِنَا بِالْمِيزَانِ الْوَفِيِّ،

با یاد پنهانی‌ات دل‌های ما را آرام کن، ما را به عمل پاک و تلاش مورد پسندت مشغول بدار، و پاداشمان را با ترازوی عدالت و وفاداری عطا فرما.

إِلٰهِي بِكَ هَامَتِ الْقُلُوبُ الْوَالِهَةُ، وَعَلَى مَعْرِفَتِكَ جُمِعَتِ الْعُقُولُ الْمُتَبَايِنَةُ، فَلَا تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ إِلَّا بِذِكْرِكَ، وَلَا تَسْكُنُ النُّفُوسُ إِلَّا عِنْدَ رُؤْيَاكَ،

محبوبم! دل‌های سرگشته تنها به عشق تو دل‌باخته‌اند، و عقل‌های پراکنده تنها در معرفت تو به وحدت رسیده‌اند. دل‌ها جز با یاد تو آرام نمی‌گیرند، و جان‌ها جز با دیدار تو قرار نمی‌یابد.

أَنْتَ الْمُسَبِّحُ فِي كُلِّ مَكَانٍ، وَالْمَعْبُودُ فِي كُلِّ
زَمَانٍ، وَالْمَوْجُودُ فِي كُلِّ أَوَانٍ، وَالْمَدْعُوعُ بِكُلِّ
لِسَانٍ، وَالْمُعَظَّمُ فِي كُلِّ جَنَانٍ،

تو همانی که در هر جایی تسبیح می شوی، و در هر زمانی مورد
پرستش هستی، در هر لحظه حاضری، با هر زبانی خواننده
می شوی، و در هر دلی بزرگ و محترمی.

وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنْ كُلِّ لَذَّةٍ بَغَيْرِ ذِكْرِكَ، وَمِنْ كُلِّ
رَاحَةٍ بَغَيْرِ أَنْسِكَ، وَمِنْ كُلِّ سُرُورٍ بَغَيْرِ قُرْبِكَ،
وَمِنْ كُلِّ شَعْلٍ^۳ بَغَيْرِ طَاعَتِكَ.

از تو طلب آمرزش می کنم برای هر لذتی که بدون یاد تو
برده ام، برای هر آرامشی که بدون انس با تو داشته ام، برای
هر شادی ای که بدون نزدیکی به تو تجربه کرده ام، و برای
هر مشغولیتی که در آن طاعت تو نبوده است.

إِلٰهِي أَنْتَ قُلْتَ وَ قَوْلُكَ الْحَقُّ: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَ
أَصِيلًا﴾،

محبوبم! تو خود فرموده ای و سخن تو حق است: «ای کسانی
که ایمان آورده اید! خدا را بسیار یاد کنید و صبح و شام او
را تسبیح گوید.»

وَقُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ: ﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾،
فَأَمَرْتَنَا بِذِكْرِكَ وَوَعَدْتَنَا عَلَيْهِ أَنْ تَذْكُرَنَا
تَشْرِيفاً لَنَا وَتَفْخِيماً وَإِعْظَاماً،

و تو فرمودی، و سخن تو حق است: «پس مرا یاد کنید، تا شما را یاد کنم»، پس ما را به یاد خودت فرمان دادی و در مقابل، وعده دادی که ما را به یاد آوری، تا ما را گرامی بداری و شأن ما را بلند و بزرگ کنی.

وَهَا نَحْنُ ذَاكِرُوكَ كَمَا أَمَرْتَنَا فَأَنْجِزْ لَنَا مَا
وَعَدْتَنَا، يَا ذَاكِرَ الذَّاكِرِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

و حالا ما همان گونه که فرمان دادی، تو را یاد می کنیم، پس وعده ای را که به ما داده ای، محقق ساز. ای خدای که یادکنندگان را به یاد می آوری، و ای مهربان ترین مهربانان!

پاورقی:

۱. در برخی نسخه ها: أَجْعَلْ

۲. در برخی نسخه ها: الْخَلَاءِ وَالْمَلَأِ

۳. در برخی نسخه ها: شُغْلِ

۴. در برخی نسخه ها: تُذَكِّرَنَا